

ΣΦΑΙΡΑ



ΑΘΗΝΑΙ, 1924.—ΕΤΟΣ 6ον ΑΡ. 291

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 30 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησια Δρ. 50.—Έξω. Δρ. 25
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ < < Ρ. 50— < < Ρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > > Δολ. 4.— > > Δολ. 2
ΑΓΓΛΙΑΣ > > Λίρ. 1.— > > Σελ.

Έπιταγαί και Έπιστολαί άπ' εθθείας πρός τόν
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Όδός Άγίου Κωνσταντίνου 7)
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΛΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύει, εις τή σελίδα της άλλης
στασεως: 30 λεπτά ή λιγότερον, διά ποιήματα
και έμφορικά, καταγωγή εις τή και σφαι συμφωνία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ



ΕΣΦΑΙΡΑ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΕΠΙΣΤΡΑΤΗΓΗΣ
ΚΑΙ
ΠΡΟΕΔΡΟΥ



ΑΜΟΡ

ΓΙΑ ΘΥΜΗΘΗΤΕ

ΛΟΙΠΟΝ, ΑΓΑΠΗΤΗ ΜΟΥ

Επέρασε ποτέ από το νου σας ποσα ζευγή χελιδών ψιθυρίζουν ατην ακριβή; τη στιγμή δυο λέξεις, με πάθος, με συγκίνηση, με λαχάρα ή ψυχρά, μηχανικά, αναισθητά, ποσα χείλη κοκκίνα, θροσρα, ουρουμένα από το πάθος, η ωχρά, μαραμένα από την ηδονή, άλλα μισανουιγμένα να προσφέρουν της δυο μαγιζες λέξεις σε ελαφρό, ανεπαίσθητο ψιθυρο—άλλα σφιχτοκλεισμένα να άρνουν της λέξεις να ξεφεύγουν σε στεναγιό βαθύ,—μούρη κρησια της ψυχής που ύποφέρει—δυο λέξεις, το πρώτο πρόσωπο του ενεστωτικού ενός σήματος του οποίου γίνεται τόσος, τσή κατάρχαια, δυο λέξεις που μορεεί νάνε κενός, χωρίς έννοια, η που να σημαίνουν τόσα πολλά: Σ' αγαπάω!..... Και ποσα από τα χείλη αυτά λέγονν αλήθεια; Δύσκολη ερώτησις, δυσκολωατή η απάντησις. Διότι όπως λέγει ο ποιητής:

*Qui pourrait de la femme
 Sonder le coeur insodable!*

Μειδιάτε, νεαρέ ανανηόστα! Ορισμένος, από δλίγο ακόμα, τα παρτίοτα μακινουοισίμα γεραία νεοφύτου Αρταξειάδος σε εσφιξαν το λαμόυ σας, κάπου σε καμιά σκοτεινή γωνίτσα, και ένα στοματάκι, χαριτωναφισμενον η μή, εκόλλησε στο δικό σας ψιθυρίζοντας δυο λέξεις περί ών ο λόγος "Ε! τότε ηούγετε! Σας αγαπών!... Τι λέγο; Σας λατρεύω! Μά ναί, φίλε Κύριε, ναί, σας αγαπών, δέν ειρωνεομαι διόλου: σας αγαπών.

Η καρδιά που χτυπά στο σωματάκι από που εσφιξατε στην άγκαλιά σας, νεαρέ μου, χτυπά τώρα για σας. Θυμάτε ποιδ ήταν το αίσθημά σας όταν πρωτοεπηγατε στο θέατρο; Θυμάτε τι αισθανήκατε όταν εσήθησατε κάπου ώμορορο παιγιδάκι και σας το εδωσαν; Τι χάρη περιελας σας ελλημυρήσει, που σας εκανε να ξεγαγνε τον άλλο κόμο, να πιστευετε πως ο κόμος σας άνηκει... Αυτό το αίσθημα, το ιδιο, δοκιμάζει η νεοφυτη μαθητρούλα που σας ειπε πως σας αγαπά,—ένόςω ξεγαλάει τους άλλους άνδρας... Προσοχη, profitez de l'occasion πριν τους θυμηθή!...

Ναί, αγαπητέ μου, πριν τους θυμηθή. Σε κάθε απόλαουι υπάρχει ο κόμος. Και ο έρωσ είναι μία απόλαουι,— ακριβώς όπως όλες η άλλες,— και άφου σε όλες κουργεται καινησι, γιατί όχι σ' αυτήν; Διψάτε και πεινάτε... γίνετε λαίψτρογετε, και χορταίνετε. Ξαναπεινάτε, θα ξαναφάγετε, κατα κανόνα φυσικό—Θα φάγετε ίσως το ιδιο φαγητό, άν όμως δέν ευρετε άλλο. "Εν ευρετε άλλο, γιατί παρακαλώ να ξαναφάγετε το ιδιο;

Στο σωματάκι που άκούει το συντακτικό καθισμένο στο κρεδ θρανίο, γενιούνται αισθηματα τοληρηά, κάτω από τα κοντοκομμένα μαλλίνα τραχει ό νοις της σκανδαλιστικης ιστορίας των φιλοδωρών, στις περιέργες εικόεικόνας των βιβλιοπολιτών που συνάντησε στο δρόμο, σε σας, νεαρέ μου, ναί και σε σας.

Και επί τέλος, συναντήσατε, και αντίλασσετα τον άσπισμόν των άγγέλων προς τα άστρα! "Ο! Σας εφίλησε... Μπα! αυτό ήταν όλο; Σας ξαναφίλησε. Και αίσιο, και την άλλη, και την άλλη μερα. Έτελειωσε. Σας έγνώρισε, έγνώρισε τον άνδρα, το μυστήριό αυτό του άλλου φύλλου, το πράγμα αυτό που η μαμμά άπηγόρευσε τόσο αυστηρά. Μπα! αυτό ήταν όλο;...

Σας αγαπήσε. Κύριε. Δέν σας αγαπά πειά.

"Ο! όχι, δέν είμαι υπερβολικός. Αυτό είναι φιλοσοφία ίσως, άλλα τόσο απλή. Δέν θέλω να 'πω ότι σās εβαρεθήκε η ότι άμείως έχωορίσατε. Ίσως όχι ακόμη, αργότερα ασφαλώς ναί. Τί διάβολο, δέν μπορούν να σας αγαπούν για πάντα... Πάντα! Αυτό μόνο μεθυσημένο μπορεί να το 'πη, και, ξευρετε, η συντομη σιγητή του έρωτος είναι μέθη... Άλλά δέν πρέπει να πιστευετε λογία μεθυσημένο! Η γυναίκα αγαπήσε, η μάλλον όχι, η γυναίκα «ήρασθη». Σήμερα το «άγαπο» έχει εκφιλισθη πολύ. Η γυναίκα «εραται» μά φορά: εκατάλαβε τον έρωτα, το περιεργό αυτό αίσθημα της άπολαύσεως για πρώτη φορα ενός πράγματος. "Ε! το άπήλαυσε. Φυσικά, το αίσθημα θα ξαναγεννηθή. Άλλά, όχι, αδύνατον, δέν θα είναι το ιδιο. Μά να: Υποθέσατε ότι σηκώσατε από μακροχρόνια ασθένεια και σας δίνου για πρώτη φορα φαγητό: έπειτα, ξανατρώγετε κάθε ήμερα. Είναι το ιδιο;...

Σ' όλη τη ζωή μας αγαπούμε. "Ετσι είναι, κανών. Το σώμα τρώγει, η μηχανή πρέπει να λαδωθή. Και η ψυχή το ιδιο. Άλλά κάθε φορά, άλλα τροφή. "Ερος είναι μόνο ο πρώτος. Τα άλλα είναι πόθος, Αγαπήσατε για φορά, ή την πρώτη— πρώτη, σας αγαπήσαν. ένα φίλημα άκοκί, σταμνίως περισσότερα: διότι τότε, τα περισσότερα, είναι εκφιλισμός, debauché.

Ξαναγαπήσατε, σας ξαναγάπησαν: τα αισθηματα άλλαζου, οι πόθοι γενιούνται επιτακτικοί, απαιτητικοί: passionis imperieuses!

"Επειτα, ξανά και ξανά, από έρωτος εις έρωτα: άλλος πολύ, άλλος λίγος. Και οι πόθοι μεγαλύνου, απαιτητικώτεροι, επιτακτικώτεροι, και αμειβόται. "Οχι! "Ερος πειά δέν ύπάρχει: ύπάρχει κίσιος κίσιος προς ένα ώρισμένο άτομο με το οποίον ύπάχει προτίμησις εκπληρώσεως επιθυμιών: αγάπη, άν θέλετε. Ο κόμος της άπάτης ημε μία λέξη για να αυτογελοιοίται: αγάπη.

Κι έτσι εξηγούνται τα μεγάλα συζυγικά αινίγματα. "Ορίστε, μία κυρία παντρεμένη με άλλες τας απολαύσεως της. φεύγει μ' ένα φτωχό υπαλληλάκο. Τί άλλο παρακαλώ; Η απετιμήσις αυτή, η ένστικτη κίσιος προς το άτομο.

Τί προκαλεί την κίσιος αυτήν; Άλλο ζήτημα. Ζήτημα γούστο. Περί ορέξεων ουδέεις λόγος. Άλλά έρωσ; Μπα! έρωσ! Κολοκύνθια. "Ο έρωσ δέν είναι ένοχος! Δέν μπορεί να ελναι ένοχος, άφου θα πρέπει να είναι ένα αίσθημα άδφο—πλατωνικό—ετσι μόνον όπως το περιεγραψα οι ποιητάι.

"Αρος! Έμάθαμε, έννοιείσαμε να τον συγγόμε διακώς με το πάθος, και όταν ακόμη το πάθος αυτό το χαρακτηρίζει ο ακροτερος έλλισμός. Είναι πάθος βέβαια άλλα «πάθος άγνόν» άν μπορεί καινησι να μεταχειρισθη την λέξη αυτή. "Ενθ εκείνου που έννοούμε στα σημερινά χρόνια «έρωτα» είναι πάθος κοινότητα σαρκικό...

—Μά, θα μου 'πηρε, και ό έρωσ που σκοτώνει; ό έρωσ ό τραγικός των μυθιστορημάτων; ό έρωσ ό μεγάλος των γυναικών που θυσιαζονται; των άνδρων που χάνονται; Αδύο τί είναι; δέν είναι αγάπη; έρωσ; «Αγάπη» ναί «έρωσ» σχεδόν πάντοτε όχι.

Γιατί: Πώς; Όθ τα ξαναπονε στο προσεχές.

MIMES

Ο ΦΙΛΙΚΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΣΤΗΣ

Κάθε ψήφος 1 δραχμή

Φοίθος Δελίνου: Ν. Νεομυλιώτης, 1, 1. Καλπίδης 1, X. Σχοτάς 1, K. Μέρος 1, 1. Ήλιόδης 1, K. Γεωργιάδης 1. Αλλάς Κωνσταντινού 1, 1. Ούλχρυσος, Ειρήνη K. 5.

Ελ. Μόρο: Ίωάννα K., 1 χρυσή, Ίων. Βέλ. 1. Ούλχρυσος.

Πλανήτης: I. M. B. Έπαρχιωτοπούλα 1. Γερβασιός: Νίκος Μοροζίνης 1. Τρελλοπαίδο: Άντινα 1.

Στέφανος Χάρης: Ίωάννα Ίωάννου 2 χρυσός.

Εδμόνδος: Τρελλοκάρτισο 2 χρυσός.

Ακωιάς: Κασσιανή 2 χρυσός, Ρωμανική 2 χρυσός.

Ερ. Αγαπητός: Κασσιανή 2 χρυσός, Ρωμανική 2 χρυσός.

Μποσμί: Γ. Π. 1 χρυσή, Λευκή Άθ. 1 χρυσή, Βούλα Ν. 1 χρυσή.

Τρογκαβόλ: Γιάννης Ματούσιος 1 χρυσή.

Άρη: Ίουδήθ 1.

Εσπερος: Ίουδήθ 1.

Παιδί της φούρας: Πλανήτης 1.

Απόστολος Σκουρλάς: Νησιωτοπούλα 1. Δεωνίδης Ψ.: 1. Σπαντοπούλο, 1, Π. P. Σ. 1, Βούλα B. E. K. 1, Σοφία Σ. 1, M. Φ. 1, Μυκέλη 2 χρυσός.

Σάσα Ίωαννίδου: Α. Σκουρλάς 1.

Στέλλα: Α. Σκουρλάς 1.

Μικον: Α. Σκουρλάς 1.

Άννα: Α. Σκουρλάς 1.

Πιπιτοπούλα: Α. Σκουρλάς 1.

Γέσσης: Α. Σκουρλάς 1.

Άντινέξ: Δεωνίδης Ψ. 1, Κάρτωρ 1.

Λαζα: Δημ. Άντωνιάδης 2, Όδυσσεύς Δικμαντόπουλος 6.

Ίρμα: B. K. Παπακωνσταντινού 1. Σουλτάνα του Γιλιά: B. K. Παπακωνσταντινού 1, Δεωνίδης Ψ. 1.

Άλκη: Λατρης Ίωαννικό 1. Ζινέττα: Λατρης Ίωαννικό 1.

Κορηλία: Λατρης Ίωαννικό 1.

Άγοροκρίτου: Λατρης Ίωαννικό 1.

Κόρη των Άθηνών: M. Κολλιζάς 10 ψήφος.

Βιολέττα: Νησιωτοπούλα 1, Κρησφόντης 1 χρυσή.

Κορηλία; Χρήτος Άνδρέου 3 χρυσός. Ζοζέττα: Νεοκρολούδο 1.

Μελαγχολική σεληνολατρίς: Π., 2 χρυσός. Σφίγγς: Μενεζές 1.

Άνας: M. Γ., Mantaliar 2 διαμαντινού. Κερκυροπούλα: Emile G. 1 χρυσή. Μαργαριτα: Φούλα A. 1.

Ελεφθέρων και οι ψήφοι των δίδων και κυρίων: Ο. Π., Τρελλης Τσιγγάνας, Ρουμέε, Έμμελίνας.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΚΑΤΑ ΠΡΟΤΗΜΗΣΗ

Εκάστη προτίμησις δραχμάς 15

Σκλάβος του έρωτος: Νεαρός λογιστής, διαμένων εν Ρουμανία, χαρακτηρισός σοβαρού, άγαυθό και ειλικρινός, ιδανικός και ελίγον ρωμαντικός. "Οποια τον νοιώσει και τον αγαπήσει, ιδανικά, θα της χαριση την καρδιά μαζή με τ' όνομα του Μελαγχρονός, με μαύρα μαλλιά, μάτια ώραια, φυσιογνωμία συμπαθής μορφοφίνας και άριστης οιογενείας. "Οποια τον νοιώσει ως γράφη: E. J. Rue Marasti 17. Braila. Roumanie

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Χρυσομαλούσαν, Έαρινόν Μπάτην, Ρόδο Σταμπους, άποκοσμον, Μάνον Σαραντινήν, Όφηλαν, Ίβιστροπον Μελαχρονήν, Θύμα Αγάπης, Όνειροπόλον, Θ. Μπουλοικον, Έρμη Πραξιτέλου, Φαντών.

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ο "ΑΡΡΑΒΟΝΙΑΣΤΙΚΟΣ ΜΟΥ.."

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Στάσου! Πρωτότερα!... Θέλω πρώτα να μάθο. Μην έλθω, αν εις τις πώς κάποτε ήσουν άρραβονιασμένος στη Πόλη!

—Ποτέ!... Σε κανένα!... Αύτα δέν τά έξουνν καρά οι δυο μας και δέν θα τά μάθουν ποτέ! "Αλα!...

—Όμως να την πιση μ' έσκηνε τωρα τον σταματibus μ' ένα λόγο, με μία ερώτησις:

—Μά στάσου!... Μοφ ορκίσεσαι!

—Σ' ήρωε, σε το δέ!... ή φοβάσαι τίποτε! "Ολα μυστικά!... Καί τα περιμένα να!... τά τωρινά μας!

—Ελα, Μαρτίνα μου!... Μή με βασανίσεις πιά! Λάτρησον με!...

—Εκνήνη «αυτα το ιδιο παιρνίδι:

—Μά... μ' άγελάς;

—Όσο δέν άγάμησα γυναικα στη ζωή μου!... Θα πέθαινα για ένα σου φι!...!

Σά να την καταλήξει συ ός ό λόγος, η Μαρτίνα έβαλε στα μάτια της, μαροφθικη την όση της, και πια' ολίγω κείνος τό τη φάση. Μά του έξφυγε πάλι λόγος:

—Όσο του άγαπητός τότε μένα την ίδια;

—Της φώναξε με κινουογία όμηη, αληθινά έξαλλος:

—Όστε!... Ποτέ! Καμιά!... Μαρτίνα!... Ζωή μου!...

Με την όμηη αυτή, την έβασα' έαλ τέλος και την έρασα έαπό πίσω.

—Αγαχή μου! της έλεγε. Λατρία μου!...

Και καθώς την κλειοται από το σήθος, προσπαθούσε λυσοσάμενα να τη γυρίση και να την φιλήση στο στόμα.

—Αφηρό με!... Αφηρό με!... Θα φωνάξω!...

Η Μαρτίνα άγνοίετα τό το έσθη. Πέσει τά χείρα του με τά κρόταφα της, κάτα άπ' τις μεσοκίστες, για να του τα παραδώσει, να της άφήσου. Τον σπέρριζε τον γυνάκι με τα πόδια, σπέρριζε για να πικήνη δύναμη περισσότερη. Και τον φοβόριζε πνιχτά:

—Θα φωνάξω!...

Η πάλη αυτή βασ έ άρκετά δευτερόλεπτα. Για τό Μαρτίνα ένε μεματόρο άρσις, φοκρη για τον άμφο όμως ένα ήσθη. Βάζοντας αλη του τη δύναμη, την άν άρκετα, την κρατεί κολλημένη άνακω του, τη φιλή στο κλειρο, περτα στη όχηη της, της σφιγγει κα σήθη. Αχίζτε πια η απολαύση η ηδονή, μ' είναι τόσο δυνατή, και αναμμένο τόσο με την άνοιαση της Μαρτίνας, με τα χιουάματα, με τους σφαδασμούς του κορμιού της, ώστε αυτή η ίδια η ήσθη τον παλαίει "τοι, μία στιγμή, η γυναικί γίνετα δυνατότερη. Και του εμαρτυρεί, και τον άφινο, και τρώχει προς το σαλονάκι, έτοιμη να παραμεση το μπαντέ και να τρώσου.

Πού θα πήγατε; Μέλας κ' εκεί δέν θα την έβρανε ό άμης; Δέν ειπε αλη έβρα να το σαλονάκι. Μόνον έν πρόσταμα να βγη από καμιά πόρτα της σάλας σε κανένα διάκομο, να κλονισθη με καμιά άλλη κάρμα, να βεβη άσάνα, στη δική της, ίσως ά γλύτωση.

Και να ό άμης, που μόνον μία στιγμή άπόμεινε παραλίμενος κ' άκίνητος, συνέρχεται και σ' η κυνηγή.

Η Μαρτίνα παραμυριεό το μπαντέ και χαϊρνιχ.

Της φωνάξε:

—Μαρτίνα!

Θά πη τάρα μ' ατόξς. Τιποτε δέν τον κρατεί. Η έβρωσις του τον νάνει θεοίο άδάμιτο. Αυστηρία της! Δέν ήρκε να παύει τόσο μαζύ του. Τώρα, ποιδ θ ύμα θά τη σωση!...

Και να, ένα θαύμα!

Μπαλοντα; στο σαλονάκι, η Μαρτίνα σκουντάφει άσάνα στήν Έραμμία, που ήταν κρυμμένη και πλσο και παραμό ένη.

Τραβήταί μία στιγμή, για να παροσή η αναρναμένη, μ' εκπιτα ξαναρριζεί στο άνοιγμα και παρμένει με!

—Ο άμης φωνάει!

Άλλά τη στιγμή που έτοιμάζεται να παραμωρήσει μ' ατόξς στο μπαντέ, προλαβαίνει και τον άνοιγει η Έραμμία.

Χιουά, βλοσυρά, άγρια, με και σαρκαστικά, η καμαρορα ασίονει τά χείρα και τον σταματά:

—Πσο!

—Ο άμης αποσποχμει μιο βήμα προς τρομαγμένος, σαν νεορραμμένος, έπί το κρημον ασή... Έπασε όμωσ τον πιάσι όμωσ μογάλος και της φωνάει:

—Τί θέλεις αδά έσύ;... Ποιδ ήσουν;... ποιδ σου φωνάει;

Η Έραμμία απάντη.

(Άκολουθεί)

ΜΕΤΑΛΗΨΗ

Κάποιου Παραδέισου φατίετα η Πόλη άπ' το θαιπό φως, τ' άμφοκάντυλο, που καινε μερα και νόχτα της άμοφατίας της βλη. Καράβι γοργοτάξειο, η σέφη, πλέει.

Της καστανόμαλλης, στού Χίτσιου τ' άβλο βα[ίστιμο]

—Δάσκαλε της μεγάλης αγάπης, Έσύ, ποιδ στίλβεις τον Οθρανό με τάστρα και τον ήλιο, κάρνα με της θάλας Έλπίδας το κρασί!...

—Του άκίπνου σου τοδ μυστικό;... άμαρτω[ό]

—Μεγάλο μ' ό παπάς, με τη χρυσή λαβίδα παρνε στη καστανόμαλλη τη θεία Έλπίδα—τη Μετάληψη. Κι' εγά, κάποιου πανήγρω δελι, τό φυσικό τό άποδωτμα της άμαρτίας η κλήρα από τα γλυκά τά χείλη σου τη θεία Έλπίδα [πύρα].

Κώστας Άνδρεάδης

Σ' ΑΓΑΠΟ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ

Είς την 5αν σελίδα

"Ένα ταξίδι εις τον Άρη"

Η ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣ Η

—Άδρεάτι Μήτρο, θες εισιτήριο για τον Άρη;

Η ερώτησις ατή του Βλάμη, έπσεσε σάν βόμβα μερσοτά στα πόδια του άξιότιμου κ. Μήτρου Κουρνογάλλου. Ητίσεως βλοσυρός τον φίλον του και του ειπε:

—Όχι δέν τας μαθέςεστω Φά'λου να πείσ' τον νιρό για να σ' πιάσ' η λύσσα; Δέ μ' άφην'ς όπ' κουνητέου να λυσώου σάν κατράμ' άφ' τ' έστί;

—Δέν άστεινεταί, άδρεάτι Ίθαγενής, άδρεάτι Μήτρο, Οδλο οι σελεταίοι ιτοιμίσουμε τά μπουγαλλάκια μας για τον Άρη. Μόνον τοδ λόγου σου λέπιτες. Α θες έλα, ά θες μην έλα.

—Όχι' εσύ με τά σουστά σ'!

—Έπιλερώνησα και μάς περιμένου. Άμήν! Θα την κάνω τη Μανιό άστρονόμεσσα, θάρρης το λοιτός;

—Θέ τάρθου για να δώ τ' άξιουπεριέρογν θέαμα, όπ' θα σι δέκαμο, πάμ.

—Θά περιμένουμε το τράμ. Με τό πόδια, άδρεάτι δέν πάνε στον Άρη. Πρέπει να πάμε ξεκουράσοι κατάλαβες;

—Πρώτη βουλά άκούω να δέν να πάλ' στ' άστρα με τον τράμ.

—Τί σε νοιάζει. Κάνω εγώ καλά.

—Μην του τοδμάρι μ' κάν' καλά;

—Έμπα...!

—Βλάμ', θα σι στουμηξου. Ούδ' ίτούτος τ' τράμ πεινάει τ'ς άμπελοκόχητος. Μπάς κ' μάς εχ'ς για τ'ς φυλακές τ' Άρέουφ;

—Παναγία μου, εφώνασεν η κ. Βέττα, εγώ ένόμιζον ότι θα ταξειδεύσω διά του άη.

Τό όποιον θα ιδούμεν πολλά άξιοθάματα άκόμα ήγουν θα γουρλώσουν τα μάτια μας σάν άστρίτες προσέθεσαν ό κ. Φαραός.

—Μπήτε το λοιτός και θα φήγη το τράμμου. Εισπράχτορας, να σταθήτε παρα κάτω άφ' τη τελευταία στασί. Παρντόν; Μόλις τό δέξαί.

—Ηθάμε μαθές στούν Άρη; ήρώτησεν ό κ. Κουρνογάλλος έτοιμος να έφορμηση.

—Μάλιστα, κύριοι, άπνήτησεν σοβαροπρεπέστατα ό Βλάμης... Παρά κάτω είναι ό Άρης. Εκεί κάτω είναι τά τραπέζια απόξου.

—Οι άλλοί από την παρεά τα ελχαν γάσει. Προφανώς η έξεστη θα ειχε σά λέγει το μυαλό του Βλάμη. Έπροχώρησεν και μόλις έφθασεν έξω από μία ταβέρνα ό Βλάμης... εσφύριζε για να σταματήσουν.

—Φθάσαμε Στόπ.

—Ίδου εν' όσ Άρης;

—Δέ γλέπει δηλαδή για δέν έμαθες Ρωμείκα. Κρασοποιείον ό Άρης; τά έργα της εποχής δηλαδή. Μπήτε. Θα μάς τηγανίση μαριδάκια με κομπιαίζον.

—Κι' εγώ έλεγα πως θα πατάξουμε εις τους άστέρια, επιθυρούσεν άπογοητευμένη η κ. Βέττα.

—Τί λέει το κεφαλάκι σου! Θαρρείς πως παλάβωσα ν' ανεβώ σ' άστέρια. Νά κώνα τί; Νά γλέπω κάτου στη γή με τά οινόποτλετα της και να καίγαται η καρδιά μου. Ρέ, έδω είναι η ζωή. Δέ θέλατε να πάτε στον Άρη; Στούν Άρη σας έφερα. Γιατί; Άντε μπρός εις έργον. Κρασί και μαριδες.

Π. ΝΑΛΕΩΣ

ΣΗ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

Η ΧΡΥΣΗ ΑΛΥΣΙΔΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η Μαίρη έξε ήσαν τον ένδομισορού ης με φθνρα, ό Τάσο. Έμαρ ελοθους κ' η Αίνα κριτάζε γερω τη σιωπή!

Έ! αν σ' έμάνε τις πλάες ποιδ τη γέμου, καθέομένοι κ' οι τοις γύρω σ' εα ήμικλά ο Γνωμα σιγηή πιά η Μαίρη σφρασε αληλήρη και κούτα με να γαλά έταν π' τ' α βγαίρη από ένα έξωκλίσι και ν' άκούοι ήται από διο, τρεις γαύους, με τα γοικα τους ρούγα, άσοδ τέλειαν σφραματι ή λαιτομνία, την ώρα που η Μαίρη άποροφραμένη από τη σκη η έσσην του της θέλατε κάποια εικόνα ζωογραφικη, η Αίνα και ό Τάσος έκασταθήσαν σ' ά μωτι.

Τά βλάντα έκινον έκράτες λίγες στιγμές κ' όμωσ ποιδ δέν έτ έρασαν να πούμ' αυτό!

—Απ' ελη όμοι τη σιωπή έκίνη ήμιλία, μία φράση του έμ... τευε καλά η Αίνα:

—Θιμάσι ματα τα τ' σού ελτα; Για να διατηρηθή ό έρωτας μας δέν έπρεπε να παντρευόμε... Το πι σνευεις τώρα;

Τό πιστέσει βέβαια, νεοέει σ' ελη την υπορέη της να κινουορή ή ακροτες της άμορως. Καταλί βαίει σός τά α άνασά ποιδ, τάρα π' δέ μοι ελί να έκρησθη, και δέ μοι ελί να πηραίσθ, π' σ' εσέ γεινή της, σε κ' εβημα της πείρε το έμαρως, βρ-σωνε πάντα ένα τιχη εστέθη, σκήθη, άδωπ-εαστο.

Κι' ό γζει να πιστήη δια έρωε είναι από πένταν η στίσις και το έμαρδιο, και τις ώρα που γ' ατήν ό έρωσ του άσ τ' έμνε και π' σ' έτ γορμμέ-τος, τάρα είναι παιδ δυνετός και παιδ άμύστετος.

Τό μυστηριό έκησαν ενα πρόγεμη μογευτικό... Κάτω από την ύγνα, άπνοσ στη έξω ό, στροθήκε το τρασί, κ' άφ' το ταξίδι έξακονοούσες, κ' η πα-όλις πορταία αν τα άινούρια μαία τους, μία σβρα έσαση "τις ερ σίτε και μ' ό τη περτοίση του φορητό έννοισθ δει τη άνεφροστη έκναιη, μ' στική χορ, που κορμει κανείς πως η ψυχή του εντάμα ει τά στεμα της να περτέθη.

Ποιδ ει που γινετα δέ ελχον σεα με τόση έρωτη και τό σήθη. Αχίζτε πια η άπολαύση η ηδονή, μ' είναι τόσο δυνατή, και αναμμένο τόσο με την άνοιαση της Μαρτίνας, με τα χιουάματα, με τους σφαδασμούς του κορμιού της, ώστε αυτή η ίδια η ήσθη τον παλαίει "τοι, μία στιγμή, η γυναικί γίνετα δυνατότερη. Και του εμαρτυρεί, και τον άφινο, και τρώχει προς το σαλονάκι, έτοιμη να παραμεση το μπαντέ και να τρώσου.

Πού θα πήγατε; Μέλας κ' εκεί δέν θα την έβρανε ό άμης; Δέν ειπε αλη έβρα να το σαλονάκι. Μόνον έν πρόσταμα να βγη από καμιά πόρτα της σάλας σε κανένα διάκομο, να κλονισθη με καμιά άλλη κάρμα, να βεβη άσάνα, στη δική της, ίσως ά γλύτωση.

Και να ό άμης, που μόνον μία στιγμή άπόμεινε παραλίμενος κ' άκίνητος, συνέρχεται και σ' η κυνηγή.

Η Μαρτίνα παραμυριεό το μπαντέ και χαϊρνιχ.

Της φωνάξε:

—Μαρτίνα!

Θά πη τάρα μ' ατόξς. Τιποτε δέν τον κρατεί. Η έβρωσις του τον νάνει θεοίο άδάμιτο. Αυστηρία της! Δέν ήρκε να παύει τόσο μαζύ του. Τώρα, ποιδ θ ύμα θά τη σωση!...

Και να, ένα θαύμα!

Μπαλοντα; στο σαλονάκι, η Μαρτίνα σκουντάφει άσάνα στήν Έραμμία, που ήταν κρυμμένη και πλσο και παραμό ένη.

Τραβήταί μία στιγμή, για να παροσή η αναρναμένη, μ' εκπιτα ξαναρριζεί στο άνοιγμα και παρμένει με!

—Ο άμης φωνάει!

Άλλά τη στιγμή που έτοιμάζεται να παραμωρήσει μ' ατόξς στο μπαντέ, προλαβαίνει και τον άνοιγει η Έραμμία.

Χιουά, βλοσυρά, άγρια, με και σαρκαστικά, η καμαρορα ασίονει τά χείρα και τον σταματά:

—Πσο!

—Ο άμης αποσποχμει μιο βήμα προς τρομαγμένος, σαν νεορραμμένος, έπί το κρημον ασή... Έπασε όμωσ τον πιάσι όμωσ μογάλος και της φωνάει:

—Τί θέλεις αδά έσύ;... Ποιδ ήσουν;... ποιδ σου φωνάει;

Η Έραμμία απάντη.

(Άκολουθεί)

ΜΕΤΑΛΗΨΗ

Κάποιου Παραδέισου φατίετα η Πόλη άπ' το θαιπό φως, τ' άμφοκάντυλο, που καινε μερα και νόχτα της άμοφατίας της βλη. Καράβι γοργοτάξειο, η σέφη, πλέει.

Της καστανόμαλλης, στού Χίτσιου τ' άβλο βα[ίστιμο]

—Δάσκαλε της μεγάλης αγάπης, Έσύ, ποιδ στίλβεις τον Οθρανό με τάστρα και τον ήλιο, κάρνα με της θάλας Έλπίδας το κρασί!...

—Του άκίπνου σου τοδ μυστικό;... άμαρτω[ό]

—Μεγάλο μ' ό παπάς, με τη χρυσή λαβίδα παρνε στη καστανόμαλλη τη θεία Έλπίδα—τη Μετάληψη. Κι' εγά, κάποιου πανήγρω δελι, τό φυσικό τό άποδωτμα της άμαρτίας η κλήρα από τα γλυκά τά χείλη σου τη θεία Έλπίδα [πύρα].

Κώστας Άνδρεάδης

Σ' ΑΓΑΠΟ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ

Είς την 5αν σελίδα

Π. ΝΑΛΕΩΣ

"Ο Στάμος έτρεξε στη καμπίνα της γυναίκας του. Εκνήνη το ειχε άποσει όλα, άλλα έμνε έσπλωμένη στο κρεβατι της, χωρίς να δείχη φόβο. (Άκολουθεί)



ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΕΡΩΤΑ

Ιρλανδικό διήγημα

Χτυπητήν ομοιότητα παρουσιάζουν τα χαρκτηριστικά δύο μυθολογιών της Βόρειας...

Για το σφριγός του, την αθλητική, ακαταμάχητη δύναμη του, την τόλμη κι' αυτοπεποίθησή του...

Γιος της θνητής Δεχίρας και του Μεγάλου θεού Λούγγι του μαροχέρος, ο Κούχιουλιαν ήταν ανέμιος του Κονό, του Βασιλιά...

Τότε ο Αίλιλλ κι' η Βασίλισσα Μόβ για να μη δυσαρεστήσουν κανένα, εφώνεζαν ένα ένα ξεχωριστά...

Εν τώ μεταξύ ακούγονταν φιλονεικίες μεταξύ των τριών γυναικών των τριών ψώπων...

Εμμέ, γυναίκα του καλλίτερου ήρωος της Ιρλανδίας...

Τρεις ημέρες είχαν περάσει όταν δυο άρματα εφάνηκαν να τρέχουν με ορμή από μακριά...

Η Βασίλισσα Μόβ και η πριγκίπισσα ή κόρη της τους επεριτόπιζαν φιλόξενα και μόνον την τρίτη ημέρα ο ειρηνικός Αίλιλλ...

Τότε ο Αίλιλλ κι' η Βασίλισσα Μόβ για να μη δυσαρεστήσουν κανένα, εφώνεζαν ένα ένα ξεχωριστά...

Υστερα από καιρό, ένα δειλινό, συνηθροισμένοι πολλοί στην αυλή του Κονό, άκουσαν ένα δυνατό κρότο κι' ξέσπασε ένας ξένος...

Νέος, μπορεί να είμαι, άντετε ο Κούχιουλιαν, αλλά θα κρατήσω το λόγο μου, χωρίς συμφωνία...



ΝΟΙΚΟΚΥΡΟΣΠΙΤΟ

Για το σπιτάκι του χωριού θέλω να τραγουδήσω...

Μά τι τραγουδεί να σου πω να σε καλοπιτώ...

Φεγγάρι αν ήμουν βόσκεις φανάρι στη σκεπή σου...

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΠΕΡΑΣΕ

ΕΦΥΓΕΣ

Μέσ' απ' την ψυχή μου έφυγες, Έφυγες κι' έμεινε η καρδιά μου βουβή κι' έρημη...

Μπροστά στα πόδια σου κουρδισμένη ή χαρά, πού σ' ακολουθώ...

Κι' ανατριχιάζει ολό μου το κορμί και τρέμει...

Β. Κώστογλοφ.

ΡΩΤΩ ΓΙΑΤΙ;

Ρωτώ γιατί να σ' αγαπήσω, Τ' αστέρια, φως μου, τ' ουρανού...

Κώστας Στ. Κορινιώτης

«Εδώ είμαι», ήταν ή απάντησις.

«Α κακόμοιρο παιδί, τα λόγια σου είναι λυπητερά...



ERNESTE DAUDE

Σ' ΑΓΑΠΩ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Το μουσικό της καρδιάς του, μέσα στη μεγάλη του οδύνη...

Το ίδιο βράδυ ο Κουτσογιάννης εκλείσθηκε στην φυλακή...

ΦΡΑΝΣΙΝΑ ΣΑΡΑΜΙ

Μέσα στη φυλακή, όπου εκλείσθηκε, ο Κουτσογιάννης εσκέπτετο...

«Αν βρήκα το δακτυλίδι στον δωμάτιο της Ζουλιέτας...

«Αν μ' είχες βρούρη στην άλλη διαμάντια θα σταλάζουσα...

Καντήλι αν ήμουν του Χριστού ποτέ δε θύγα σ'όσοι...

«Ας υποθέσω, εσκέπτετο, ότι ο κ. Σαραμί ήταν ο εραστής της Ζουλιέτας...

«Αν αυτή είναι ή αλήθεια πως θα μπορούσε να την άποδεξω...

«Αν βρω το δακτυλίδι, προτού έλθει ο κ. Σαραμί...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

λάβη υπό την προστασία της και να σε ύπερασπισθώ...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Κύριε δικαστή, εγινε, εκτιμώμενο να με κατηγορούν...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

«Αν είμαι, εκείνος θα το άρνηθώ, θα πη ότι το φορούσε το προί εκείνο...

(Ακολουθεί)

Το γραφίδι της Σφαίρας αναλαμβάνει την διαβίβασαν επιστολάν...

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ: Β. Κ. Π.: Είς επιστολήν γραφομηχανημένην...



Η δεσποινίς Άκροπόλ μοιροίσε πειά αδιστάκτως...

Ν. Χλωμὲ σὰς ἔστε λα δύο ἐπιστολά; καὶ ἀπάντησον...

Ἡ δεσποινίς Άκροπόλ μοιροίσε πειά αδιστάκτως...

Ἄλλοπλογογράφῳ με μορφωμένας χειραφειμέναν...

Μερικοί ἀγαπῶσαι με γουτῶν: Ἐὰ ἀφοῦ γίνε...

Ἄλλοπλογογράφῳ με μορφωμένας χειραφειμέναν...

Μερικοί ἀγαπῶσαι με γουτῶν: Ἐὰ ἀφοῦ γίνε...

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ: Β. Κ. Π.: Είς επιστολήν γραφομηχανημένην...

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΛΕΩΝ: Ἀθήνα: Χαρακτήρ ἡμέρος...

ΟΝΕΙΡΟΠΟΙΟΝ ΞΑΝΘΗΝ: Πάρις: Χαρακτήρ ἡμέρος...

ΠΟΛΛΑΝ ΝΕΓΚΗ: Ἀθήνα: Πολλὰς ἐρωτικές περιπέτειας...

ΠΑΗΓΩΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ: Αἱ σχέσεις δὲν θὰ ἐκταναρῶν...

ΣΤΕΝΟΧΩΡΗΜΕΝΟΝ: Θὰ μεταβῆ ἀσφαλὸς καὶ θὰ σὰς...

ΚΟΡΙΤΣΑ: Καρέλια 4, Νινέττα 2, Μερτίττα 3...

ΚΟΡΙΤΣΑ: Καρέλια 4, Νινέττα 2, Μερτίττα 3...

ΝΕΟΙ: Ναρκισσὸς 8, Ἀρμάνδος 9, Ρωμαντὸς 2...

ΠΑΗΓΩΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ: Αἱ σχέσεις δὲν θὰ ἐκταναρῶν...

ΣΤΕΝΟΧΩΡΗΜΕΝΟΝ: Θὰ μεταβῆ ἀσφαλὸς καὶ θὰ σὰς...

ΤΗ ΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ: Πορ. Βελισσαρίδην Συνδρομὴ σὰς ἐλήφθη...

ΚΟΡΙΤΣΑ: Καρέλια 4, Νινέττα 2, Μερτίττα 3...

ΝΕΟΙ: Ναρκισσὸς 8, Ἀρμάνδος 9, Ρωμαντὸς 2...

ΠΑΗΓΩΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ: Αἱ σχέσεις δὲν θὰ ἐκταναρῶν...

ΣΤΕΝΟΧΩΡΗΜΕΝΟΝ: Θὰ μεταβῆ ἀσφαλὸς καὶ θὰ σὰς...

ΤΗ ΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ: Πορ. Βελισσαρίδην Συνδρομὴ σὰς ἐλήφθη...

ΚΟΡΙΤΣΑ: Καρέλια 4, Νινέττα 2, Μερτίττα 3...

ΝΕΟΙ: Ναρκισσὸς 8, Ἀρμάνδος 9, Ρωμαντὸς 2...

ΠΑΗΓΩΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ: Αἱ σχέσεις δὲν θὰ ἐκταναρῶν...

ΣΤΕΝΟΧΩΡΗΜΕΝΟΝ: Θὰ μεταβῆ ἀσφαλὸς καὶ θὰ σὰς...

ΤΗ ΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ: Πορ. Βελισσαρίδην Συνδρομὴ σὰς ἐλήφθη...

ΤΗ ΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ: Πορ. Βελισσαρίδην Συνδρομὴ σὰς ἐλήφθη...

ΚΟΡΙΤΣΑ: Καρέλια 4, Νινέττα 2, Μερτίττα 3...

ΝΕΟΙ: Ναρκισσὸς 8, Ἀρμάνδος 9, Ρωμαντὸς 2...

ΠΑΗΓΩΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ: Αἱ σχέσεις δὲν θὰ ἐκταναρῶν...

ΣΤΕΝΟΧΩΡΗΜΕΝΟΝ: Θὰ μεταβῆ ἀσφαλὸς καὶ θὰ σὰς...

ΤΗ ΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ: Πορ. Βελισσαρίδην Συνδρομὴ σὰς ἐλήφθη...

ΤΗ ΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ: Πορ. Βελισσαρίδην Συνδρομὴ σὰς ἐλήφθη...

ΚΟΡΙΤΣΑ: Καρέλια 4, Νινέττα 2, Μερτίττα 3...

ΝΕΟΙ: Ναρκισσὸς 8, Ἀρμάνδος 9, Ρωμαντὸς 2...

ΠΑΗΓΩΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ: Αἱ σχέσεις δὲν θὰ ἐκταναρῶν...

ΣΤΕΝΟΧΩΡΗΜΕΝΟΝ: Θὰ μεταβῆ ἀσφαλὸς καὶ θὰ σὰς...

ΤΗ ΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ: Πορ. Βελισσαρίδην Συνδρομὴ σὰς ἐλήφθη...

ΤΗ ΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ: Πορ. Βελισσαρίδην Συνδρομὴ σὰς ἐλήφθη...



Ἡ κεφαλὴ τοῦ Ληστάρχου Μπλαντέμη, τοῦ ἥρωος τῆς ληστείας τοῦ Λαρισσαϊκοῦ



Ὁ ληστής Κατσέλης, ὁ ἀποκεφαλίσας τὸν Μπλαντέμη

τὰ καταδιωκτικὰ ἀποσπάσματα, ἐξπ-
ναγκάσθη ν' ἀποσυρθῆ στὰ βουνὰ τῆς Δυ-
τικῆς Μακεδονίας καὶ νὰ στήσῃ τὰ κλιμερία
του ἐπάνω στῆς δασώδεις κορυφές τῶν Λα-
σίων. Ἐκεῖ ἀνενόητος ἐβεβαίωσε καὶ
εἰσέπραττε κεφαλικὸ φόρο ἀπὸ τοὺς ὑπκό-
ους του.

Τὰ ἀποσπάσματα δὲν μπορούσαν νὰ τὸν
καταδιώξουν ἀποτελεσματικῶς, ἐπειδὴ οἱ
χωρικοὶ δὲν τολμοῦσαν νὰ τὸν καταδώσουν,
φοβούμενοι τὰς συνέπειας ἐνὸς τοιούτου
διαβήματος ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ εὐχάριστοι
θὰ ἦσαν, ἐπειδὴ, ὡς γνωστόν, οἱ νόμοι τῶν
λυσίων, ἀντιθέτως πρὸς τοὺς τῆς πολιτείας
δὲν κοιμοῦνται ποτὲ ἀλλὰ ἐπιβάλλονται
ἀμείλικτα στοὺς παραβάτας καὶ στοὺς ἀπει-
θοῦντας πρὸς αὐτοὺς.

Τὸ πρόβλημα ὅμως ποὺ δὲν κατορθώνατο
νὰ λυθῆ διὰ τῆς μεθόδου τῶν ἀποσπασμά-
των ἀπλοποιήθη μὲ τὸ νόμο τῆς ἀλλοπο-
εξοντώσεως. Τὰ ἀλλεπάλληλα δολοφονικὰ
κρούσματα ποὺ ἐσημειώθησαν τὸν τελευ-
ταῖο καιρὸ μεταξὺ τῶν ληστικῶν κύκλων
ἐξπνάρκασαν τοὺς ἀρχηγοὺς νὰ διαλύσουν
τῆς συμμαχίας καὶ καθένας πειὰ νὰ φρον-
τίσῃ μονάχος γιὰ τὴ σωτηρία του, τὸ μόνον
δὲ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου μπορούσαν νὰ σω-
θοῦν δὲν ἦτο ἄλλο παρὰ ἡ φυγή.

Ὁ Μπλαντέμης λοιπὸν ποὺ εἶχε κρατή-
σει γιὰ σύντροφο ἕναν ἐκ τῆς διαλυθείσης
πολυμελοῦς συμμαχίας του, τὸν Κατσέλη,
ἔθεσε εἰς ἐνέργειαν τὸ σχέδιον τοῦτο καὶ
ἀναμφιβόλως θὰ ἐπετύγχανε τὴν εἰς Ἀλ-
βανίαν διάβασιν ἐὰν δὲν ἐπροδίδετο. Ἡ
πλημελής ὅμως ἐνέργεια τῶν ἀρχῶν τὸν
ἄφησε καὶ πάλιν νὰ ἐξέλθῃ σῶος καὶ ἀβλα-
βῆς ἀπὸ τὴν παγίδα ποὺ τοῦ ἐστήθη.

Ἐπιτυχῶς ὅμως γιὰ τοὺς καταδότας του
καὶ γιὰ πολλοὺς ἄλλους ἀκόμη ποὺ δὲν τοῦ
ἐδόθη καιρὸς νὰ προβῆ εἰς τὴν τιμωρίαν
τους, ἡ ὁποία προμηνύετο σκληρωτέρα κάθε
ἄλλης προηγουμένης, χάρις εἰς τῆς πλάγιες
ἐνέργειες τῶν ἰδίων πάλιν ἀρχῶν καὶ διὰ
τοῦ ἀστυνόμου Σερβίων κ. Λαρογιαννίδη,
κατωρθώθη νὰ πεισθῆ καὶ ὁ ἕτερος τῶν λη-
στῶν Κατσέλης μέσῳ τοῦ πατρὸς του νὰ
φονεύσῃ τὸν Μπλαντέμη, τοῦ ὁποίου τὸ
κεφάλι, σύμφωνα μὲ τὸ νόμο, θὰ τοῦ ἐχάριζε
τὴ ζωὴ καὶ ὀλόκληρη τὴ περιουσία τοῦ λη-
στάρχου ἢ ὁποια, σμειωτέον, ὑπερέβαινε
τὰς 500 χιλιάδας.

Ἔτσι ἕνα πρωὶ εἰς τὸ δάσος τῆς Λωζα-
νῆς τῆς περιφέρειας Σερβίων, τὴν ὥρα ποὺ
ὁ ληστάρχος ἐκοιμήτο, ὁ Κατσέλης τὸν ἐφύ-
νευσε καὶ ἀποκόψας τὴν κεφαλὴν παρεδόθη
μὲ αὐτὴν εἰς τὰ δὺὸ τὸν μοιραρχον κ. Κο-
ντογιάννην ἐκεῖ πλησίον εὐρισκόμενα κατα-
διωκτικὰ ἀποσπάσματα.

Ἐξοντωθείσης λοιπὸν καὶ τῆς συμμαχίας
αὐτῆς δὲν ἀπομένει ἄλλος εἰς τὴν περιφέ-
ρειαν πλὴν τοῦ ληστάρχου Γιαγκούλα, τοῦ
ὁποίου ἡ σύλληψις δὲν ἔχει ἐπιτευχθῆ, ἐλ-
πιζεται ὅμως ὅτι πολὺ σύντομα καὶ αὐτὸς
θὰ πέσῃ στὰ χεῖρα τῆς δικαιοσύνης ὅπως
καὶ τόσοι ἄλλοι ἀπὸ τοὺς φίλους του οἱ ὁ-
ποῖοι παρ' ὅλα τὰ μέσα ποὺ διέθεσαν ἐν
τούτοις δὲν κατώρθωσαν νὰ φέρον ἀνα-
πόλογοι. Ὁ Γιαγκούλας λοιπὸν τὸν ὁ-
ποῖον ἡ φήμη παρουσιάζει πότε ἀνθρωπολο-
χαγὸν τοῦ Ἀλβανικοῦ στρατοῦ, πότε γεν-
ματίζοντα μετὰ τοῦ Νομάρχου Κορτσῶς, καὶ
πότε ὡς ἀρχηγὸς τῶν Βουλγάρων Κομιτα-
τῆδων, ἐθριοκεταὶ διαρκῶς ἐδῶ, ἀνικανὸς
πειὰ γιὰ κάθε ληστικὴ ἐπιχείρησις ἐλλειψῆι
συντρόφων.

Σέρβια

ΧΡΗΣ. ΚΩΤΣΑΚΟΣ

Ἐνας μῆνας ἔχει σχεδὸν πε-
ράσει ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ὀλό-
κληρη ἡ Θεσσαλία καὶ ἡ Μακεδο-
νία ἀρχισε νὰ πανηγυρίζῃ γιὰ τὴν
ἀπολύτρωσίν της ἀπὸ τὸν φοβερὸν
τῆραννο, τὸν Ληστάρχο Μπλαν-
τέμη.

Ὁ ληστάρχος Μπλαντέμης δὲν
ὑπάρχει πειὰ, ὁ θυλλὸς ὅμως
τῶν κατορθωμάτων του δὲν ἔχει
ἀκόμη κοπάσει. Ἐνα πρωὶ, στὰ
μέσα τοῦ περασμένου μηνός, τὸ
γιαγαγάνι τοῦ μέχρι τῆς στιγμῆς
ἐκείνης ἀχωρίστου συντρόφου του
Κατσέλη τοῦ ἀφῆρεσε γιὰ πάντα
τὸ σκῆπτρο τῆς ματωμένης του δι-
κτατορίας.

Ὁ ληστάρχος Μπλαντέμης κα-
ταγόμενος ἐκ Τυρνάβου ἀπὸ πολὺν
εὐκατάστατη οἰκογένεια καὶ ἀρ-
κετὰ μορφωμένος, μόλις πρὸ διε-
τίας ἐσήκωσε τὴ σημαία τῆς ἀν-
ταρσίας καὶ ἔγινε ληστής, χωρὶς
νὰ ἔχῃ καὶ σοβαρὰς δοσοληψίας
μὲ τὴ δικαιοσύνη.

Ἀρχικῶς ἡ δράσις του περιορί-
ζετο στὴν περιφέρεια Τυρνάβου
— Ἐλασσῶνος, μετὰ τὴν ληστείαν
ἔμως τοῦ Δοξαρά, πιεσθεῖς ἀπὸ



Οἱ λησταὶ Γκανῆτος καὶ Μακρῆς ὀλίγες στιγμὲς πρὶν τυφεκισθοῦν.